ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

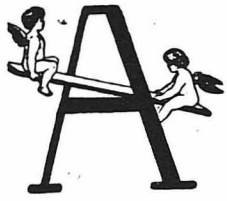

ΚΟΥΜΠΗΣΤΕ σὲ μένα, εἶπε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, στηρίζοντας τὸ μικρό, χλωμὸ κεφάλι τοῦ νεαροῦ βασιλέως ἀπάνω στὸν ὦμο της.

—Ἡ ψυχή μου ἀνήκει στὸ Θεὸ κ' ἡ καρδιά μου σὲ σένα, Μαρία! Ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο!... Νὰ πεθάνω τόσο νέος, δεκαεφτὰ μόλις χρόνων! ψιθύρισε ὁ ἐτοιμοθάνατος.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ πεθάνετε! Δὲν ἐκάναμε κανένα κακὸ στὸ Θεὸ γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήση τόσο σκληρά!....

—Μὴν κλαῖς, Μαρία... ψιθύρισε ὁ βασιλεύς. Θὰ σιναντηθοῦμε ἐκεῖ ψηλά. Λυπᾶμαι μόνο ποὺ φεύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό, γιατί χάνω ἐσένα... Ἂν σ' ἔπαιρνα μαζύ μου, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς γιατί πεθαίνω... Τὸ ταξεῖδι τ' οὐρανοῦ εἶνε πιὸ ὡραῖο κι' ἀπ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ταξεῖδι τῆς Ἰταλίας... Κι' ἔπειτα μοῦ φαίνεται, τώρα ποὺ θὰ φύγω ἐγώ, ἐσὺ δὲν θὰ νοιώσης πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καμμιὰ χαρά. Οἱ ἄλλοι θὰ σὲ κάνουν νὰ ὑποφέρης, θὰ μείνης ὁλομόναχη καὶ θὰ σὲ σκοτώσουν, λατρευτή μου ψυχή!... Αὐτὸ μὲ θλίβει περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ θάνατό μου.

Ἐξαντλημένος ὁ βασιλιᾶς ξαναγύρισε στὸ προσκεφάλι του καὶ βυθίστηκε σὲ μιὰ πένθιμη σιωπή.

—Μὰ δὲν θὰ πεθάνετε, δὲν θὰ πεθάνετε, Μεγαλειότατε! φώναξε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Ἀκοῦστε με: ἔχω μιὰ μεγάλη ἐλπίδα.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὴ διέκοψε πλησιάζοντας ξαφνιασμένη ἡ βασιλομήτωρ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Ὁ βασιλεὺς μπορεῖ ἀκόμα νὰ σωθῆ καὶ θὰ σωθῆ! Κάτι μοῦ λέει μέσα μου ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν περιστοιχίζουν καὶ τὸν βασανίζουν εἶνε ἀμαθεῖς καὶ τυφλοί. Μὰ ὑπάρχει ἕνας γιατρὸς μεγάλος, σοφὸς καὶ φημισμένος, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ θείου μου στὸ Καλαί...

—Ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ; τὴ διέκοψε ὁ καρδινάλιος.

—Ναί, ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ. Οἱ ἐχθροί του λένε ὅτι στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴ ζωὴ τοῦ βασιλέως, γιατί εἶνε αἱρετικός...

—Αὐτὸ εἶνε βέβαιο, εἶπε περιφρονητικὰ ἡ Αἰκατερίνη.

—Ἔ, λοιπόν, φώναξε ἀποφασιστικὰ ἡ Μαρία Στοῦαρτ, ἐγὼ τοῦ τὴν ἐμπιστεύομαι! Ἕνας μεγαλοφυὴς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε προδότης. Ὅταν εἶνε κανεὶς μεγάλος, κυρία, εἶνε καὶ καλός.

—Μά, εἶπε ὁ καρδινάλιος, ὁ ἀδελφός μου σκέφτηκε ἀπὸ μέρες τὸν Ἀμβρόσιο Παρέ. Ἔστειλε ἀνθρώπους του νὰ τὸν βολιδοσκοπήσουν.

—Καὶ ποιοὺς τοῦ ἔστειλε; ρώτησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Ἀνθρώπους ποὺ εἶνε ἴσως ἐχθροί του... Μὰ ἐγὼ τοῦ ἔστειλα ἕναν ἄνθρωπο σίγουρο κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὸν πείση νὰρθῆ...

— Χρειάζεται καιρὸ γιὰ νὰ νἄρθη στὸ Παρίσι, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη.

— Θὰ βρίσκεται τώρα στὸ δρόμο, θὰ ἔχη φτάσει ἴσως, τὴ διέκοψε ἡ νεαρὰ βασίλισσα. Ὁ φίλος γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μίλησα, μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν φέρη σήμερα κιόλας...

—Καὶ ποιὸς εἶνε λοιπὸν ἐπιτέλους αὐτὸς ὁ φίλος; ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

—Ὁ κόμης Γαβριὴλ ντὲ Μονγκομερύ! κυρία.

Πρὶν ἡ Αἰκατερίνη προφτάσει νὰ ξεφωνήση, ἡ Νταγιέλ, ἡ πρώτη ἀκόλουθος τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, μπῆκε μέσα καὶ εἶπε στὴν κυρία της:

—Μεγαλειοτάτη, ὁ κόμης Γαβριὴλ ντὲ Μονγκομερὺ περιμένει ἔξω διαταγές σας!

—Ὠ! ἂς ἔλθει! Ἂς ἔλθει ἀμέσως! φώναξε ζωηρὰ ἡ Μαρία.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

—Μιὰ στιγμή! εἶπε τότε ψυχρὰ καὶ ξερὰ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Γιὰ νὰ μπῆ, μεγαλειοτάτη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδῶ, περιμείνατε τοιλάχιστον νὰ βγῶ ἐγὼ ἔξω. Ἂν ἀρέσει σ' ἐσᾶς νὰ ἐμπιστευθῆτε τὴ ζωὴ τοῦ βασιλέως σ' αὐτὸν ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα του, σὲ μένα δὲν ἀρέσει καθόλου νὰ ξαναϊδῶ καὶ ν' ἀκούσω τὸ φονέα τοῦ συζύγου μου. Διαμαρτύρομαι λοιπὸν ἐναντίον τῆς παρουσίας του ἐδῶ καὶ ἀποσύρομαι.

Καὶ βγῆκε πράγματι ἔξω, χωρὶς νὰ φιλήση σὰν μητέρα, χωρὶς νὰ κυττάξη κἀν τὸν ἐτοιμοθάνατο γυιό της.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Γαβριὴλ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴ Νταγιέλ, μπῆκε μέσα. Γονάτισε καὶ φίλησε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἄπλωσε ἡ βασίλισσα κι' ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι στὸν καρδινάλιο.

—Ἐ λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, ἀνυπόμονα.

—Λοιπόν, μεγαλειοτάτη, ἔπεσα τὸν Ἀμβρόσιο Παρὲ κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται ἐδῶ...

—Ὠ! Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ, πιστὲ φίλε! φώναξε ἡ βασίλισσα.

—Ὥστε ὁ βασιλεὺς εἶνε πιὸ ἄσχημα, μεγαλειοτάτη; ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Γαβριὴλ, φέγγοντας ἐν' ἀνήσυχο βλέμμα στὸ κρεββάτι, ἅπου ὁ Φραγκίσκος Π κοίτοταν ἀκίνητος κι' ἀμίλητος.

—Ἀλλοίμονο!... Ναί!... ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Καὶ δὲν μοῦ λέτε; Δυσκολευθήκατε πολὺ νὰ πείσετε τὸν Ἀμβρόσιο Παρὲ νἀρθῆ;

—Ὄχι, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ. Καὶ ἄλλοι, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸ δοῦκα ντὲ Γκίζ, εἶχαν κάνει τὸ ἴδιο διάβημα πρὶν ἀπὸ μένα, μὰ μὲ τέτοιον τρόπο, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν ἄρνησί του. Ἀπαιτοῦσαν ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἐγγυηθῆ μὲ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν τιμή του, ὅτι θὰ ἔσωζε τὸ βασιλέα, χωρὶς νὰ τὸν ἴδη δὴ κἀν... Δὲν τοῦ ἔκριψαν, μάλιστα, ὅτι ἐπειδὴ εἶνε διαμαρτυρόμενος, τὸν θεωροῦσαν ὕποπτο... Γι' αὐτὸ καὶ κεῖνος, μὲ μεγάλη του λύπη, ἀναγκάστηκε ν' ἀρνηθῆ.

—Τέλος πάντων! τὸν διέκοψε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Ἐσᾶς ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ σᾶς ἀκολούθησε;...

—Μὲ ἀκολούθησε ἀμέσως.

—Καὶ εἶνε ἐδῶ!

—Ναί, καὶ περιμένει, μεγαλειοτάτη, τὴν ἄδειά σας γιὰ νὰ μπῆ μέσα!

—Ὠ! ἂς ἐλθει! Ἂς ἔλθει ἀμέσως! φώναξε ἡ Μαρία Στοῦαρτ.

Ὁ Γαβριὴλ πῆγε μιὰ στιγμὴ ὥς τὴν πόρτα ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε μπῆ καὶ ξαναγύρισε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἀμβρόσιο Παρέ.

Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, παραμένειε μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχὴ τοῦ κόσμου.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἔτρεξε πρὸς συνάντησι τοῦ μεγάλου χειρούργου. Τὸν ἔπασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε ἡ ἴδια ὥς τὸ κρεββάτι τοῦ προσφιλοῦς της ἀσθενοῦς.

—Εὐχαριστῶ, μαίτρ, ποὺ ἤρθατε, τοῦ ἔλεγε καθὼς ἐβάδιζαν. Ὑποπολογίζα στὸ ζῆλο σας, ὅπως ὑπολογίζω τώρα στὴν ἐπιστήμη σας... Ἐλᾶτε στὸ κρεββάτι τοῦ βασιλέως... Ἐλᾶτε γρήγορα...

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ Παρὲ βρισκόταν πλάι στὸ κρεββάτι ὅπου ὁ Φραγκίσκος Π. νικημένος, θὰ ἔλεγε κανείς, ἀπὸ τὸν πόνο, δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι οὔτε ν' ἀναστενάξη.

Ὁ μεγάλος χειρουργος στάθηκε μιὰ στιγμὴ ὄρθιος, κυττάζοντας τὸ νεανικὸ κι' ἀδιναπισμένο του πρόσωπο ποὺ τὸ εἶχε χαράξει βαθειὰ ἡ ὀδύνη.

Ἔπειτα ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ βασιλέα, ποὺ γι' αὐτόν, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀσθενής, κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὸ ἀπόστημα τοῦ δεξιοῦ του αὐτιοῦ μὲ χέρι ἀνάλαφρο καὶ ἐπιδέξιο.

Ὁ βασιλεύς, νοιώθοντας ἀσυναίσθητα μέσα στὴ μεγάλη του βύθισι τὴν παρουσία γιατροῦ κοντά του, τὸν ἄφινε νὰ τὸν ἐξετάζη, χωρὶς ν' ἀνοίξη κἀν τὰ βαρυμένα του βλέφαρα.

—Ὠ! ὑποφέρω! ψιθύρισε μόνο μὲ φωνὴ ἀδύναμη. Ὑποφέρω! Δὲν μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ μ' ἀνακουφίσετε....

Τὸ φῶς ἦταν λίγο μακριὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ὁ Ἀμβρόσιος ἔγνεψε στὸ Γαβριὴλ νὰ τὸ φέρη κοντήτερα. Μὰ ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἔτρεξε πρὶν ἀπ' τὸ Γαβριὴλ κοὶ φώτισε μόνη της τὸ χειροῦργο, ἐνῶ ἐξέταζε μὲ ἀπέραντη προσοχὴ τὴν ἕδρα τοῦ κακοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἄφωνη καὶ λεπτομερὴς ἐξέτασις βάστηξε δέκα λεπτὰ περίπου. Κατόπιν, ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ σηκώθηκε, σοβαρὸς καὶ ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, κι' ἄφησε νὰ ξαναπέση τὸ παραπέτασμα τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ, πληγωμενισμένη ἀπὸ ταραχή, δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ρωτήση τίποτε ἀπὸ φόβο μήπως ταράξει τὶς σκέψεις του. Μὰ παρακολουθοῦσε τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, μὲ ἀγωνία. Τί θὰ ἔλεγε τάχα; Τί θὰ τῆς ἀνακοίνωνε...

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(Ἔργον τοῦ Κεισάκ)

Ὁ ἔνδοξος χειρουργος κούνησε τέλος

θλιβερά τὸ κεφάλι του. Ἡ κίνησί του αὐτὴ φάνηκε στὴ νεαρὴ βασίλισσα σὰν μιὰ ἀπόφασι θανάτου.

—Ἔ, λοιπόν, εἶπε ἀνίκανη νὰ συγκρατήση περισσότερο τὴν ἀνυπομονησία της. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπὶς σωτηρίας;

—Δὲν ὑπάρχει παρὰ μιά, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ βασίλισσα.

—Μάλιστα, μεγαλειοτάτη. Μά, ἀλλοίμονο! θὰ εἶχα αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, ἂν...

—Ἀν;... ρώτησε ἀγωνιῶντας ἡ Μαρία.

—Ἂν αὐτὸς τὸν ὁποῖο πράκειται νὰ σώσω δὲν ἦταν βασιλεύς, μεγαλειοτάτη...

—Ἔ λοιπόν, φώναξε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, σῶστε τον σὰν νὰ ἦταν ὁ τελευταῖος τῶν ὑπηκόων του...

—Μά, ἂν ἀποτύχω; εἶπε ὁ Ἀμβρόσιος. Δὲν θὰ μὲ κατηγορήσουν ἐμένα, τὸν Οὐγενότο, ὅτι τὸ ἔκανα ἐπίτηδες; Αὐτὴ ἡ πρόβλεψις δὲν θὰ κάνη τὸ χέρι μου νὰ τρέμη, στὴ στιγμὴ ποὺ θέλω νὰ εἶνε γαλήνιο καὶ σταθερό;....

—Ἀκοῦστε, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Ἂν ζήσει, θὰ σᾶς εὐλογῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή... Ἂν πάλι ὁ Θεὸς θελήσει καὶ πεθάνει, θὰ σᾶς ὑπερασπιστῶ μέχρι τοῦ θανάτου μου... Λοιπόν!... Δοκιμάστε!... Προσταθῆστε νὰ τὸν σώσετε!... Σᾶς ἐξορκίζω!... Σᾶς ἱκετεύω!... Θὰ ἦταν ἔγκλημα, ἂν ἀφήναμε αὐτὴ τὴν τελευταία ἐλπίδα νὰ χαθῆ...

—Ἔχετε δίκηο, μεγαλειοτάτη, εἶπε ὁ Ἀμβρόσιος. Θὰ προσταθήσω νὰ τὸν σώσω, ἂν πάντως μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε... Γιατί, δὲν σᾶς τὸ κρύβω, τὸ μέσον στὸ ὁποῖο θὰ καταφύγω, εἶνε ὕστατο κι' ἐπικίνδυνο...

— Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος τρόπος σωτηρίας;...

—Κανείς, μεγαλειοτάτη!... Κι' ἂν μάλιστα δὲν καταφύγουμε σ' αὐτὸν ποὺ σᾶς λέω, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, κατόπιν θὰ εἶνε ἀργά... Ἂν δὲν ἀνοίξει τὸ ἀπόστημα ποὺ ἔχει σχηματιστῆ στὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως μὲ μιὰ γρήγορη ἐγχείρησι, ὥς αὔριο τὸ βράδυ θὰ ἔχη μολύνει τὸν ἐγκέφαλο καὶ θὰ προκαλέση τὸ θάνατο...

—Θέλετε λοιπὸν νὰ ἐγχειρίσετε τὸ βασιλέα ἀμέσως; ρώτησε ὁ καρδινάλιος. Δὲν μπορῶ ν' ἀναλάβω μόνος μου μιὰ τέτοια εὐθύνη.

—Ἀ! θλέπω πὼς διστάζετε κόλας! εἶπε ὁ Παρέ. Ὄχι, δὲν θὰ κάνω τὴν ἐγχείρησι ἀμέσως. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἄπλετο φῶς καὶ μοῦ χρειάζεται ἡ νύχτα γιὰ νὰ σκεφθῶ, γιὰ νὰ ἐξασκήσω τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ κάνω ἕνα-δυὸ πειράματα... Μὰ αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς ἐννέα, θὰ ξαναρθῶ ἐδῶ... Νὰ εἶσθε ἐδῶ, μεγαλειοτάτη, καὶ σεῖς, πανιερώτατε.... Ἂς βρίσκεται ἐδῶ καὶ ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ καὶ ὅλοι ὅσοι εἶνε ἀφοσιωμένοι πρὸς τὸ βασιλέα... Μὰ ὄχι ὅλοι... Θὰ ἐξηγήσω τότε τί λογαριάζω νὰ κάνω καὶ, ἂν μ' ἐξουσιοδοτήσετε ὅλοι σας, θὰ προσταθήσω νὰ σώσω τὸ βασιλέα...

—Καὶ ὥς αὔριο δὲν ὑπάρχει κίνδυνος; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Ὄχι, μεγαλειοτάτη. Μονάχα εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀναταυθῆ ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ ἔχη δυνάμεις γιὰ τὴν ἐγχείρησι. Θὰ ρίξω γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ στὸ φάρμακο τοῦ βασιλέως, ποὺ θλέπω ἐδῶ, δυὸ σταγόνες ἀπ' αὐτὸ τὸ ναρκωτικό.

Καὶ ρίχνοντας, πράγματι, δυὸ σταγόνες ἀπὸ κάποιο φιαλίδιο ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μανδύα του στὸ φάρμακο τοῦ βασιλέως, ἐπρόσθεσε:

—Ἂς τὸ πάρει ἀμέσως αὐτὸ ὁ βασιλεύς, μεγαλειοτάτη, καὶ θὰ βυθιστῆ σ' ἕναν ὕπνο πιὸ γαλήνιο καὶ πιὸ βαθύ. Ἐπιθλέψατε μόνη σας, μεγαλειοτάτη, ἂν αὐτὸ εἶνε δυνατόν, γιὰ νὰ μὴ ταραχτῆ καθόλου αὐτὸς ὁ ὕπνος.

—Μείνατε ἥσυχος γι' αὐτό! ἀπάντησε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Δὲν θὰ ἐγκαταλείψω καθόλου αὐτὴ τὴ θέσι ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Παρέ. Τώρα ποὺ δὲν ἔχω νὰ κάνω πειὰ τίποτε ἐδῶ, θὰ σᾶς ζητήσω, μεγαλειοτάτη, τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῶ γιὰ νὰ ἑτοιμαστῶ γιὰ τὸ μεγάλο μου ἔργο...

—Πηγαίνετε, μαΐτρ! Πηγαίνετε!... Καὶ νὰ εἶστε εὐλογημένος!... Λοιπόν, αὔριο...

—Αὔριο, μεγαλειοτάτη. Καὶ ἐλπίζετε...

Τότε ἡ Μαρία Στοῦαρτ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Γαβριήλ, ἐπρόσθεσε:

— Καὶ σᾶς, κύριε κόμη, σᾶς εὐχαριστῶ. Εἶστε ἀπὸ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους μίλησε ὁ μαΐτρ Παρέ, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀφοσίωσι στὸ βασιλέα εἶνε δοκιμασμένη. Σᾶς παρακαλῶ μιάλιστα νὰ εἶστε καὶ σεῖς αὔριο ἐδῶ...

—Θὰ εἶμαι, μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ὑποκλινάμενος, ἀφοῦ χαιρέτησε τὴ βασίλισσα καὶ τὸ χειροῦργο.

—Θὰ εἶμαι ὅμως κι' ἐγώ! ψυθύρισε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, πάσω ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ ἦταν κρυμμένη. Ναί, γιατί ὁ Παρέ εἶνε ἱκανὸς νὰ σώση τὸ βασιλέα μὲ τὴ μεγαλοφυΐα του καὶ νὰ καταστρέψη ἔτσι τὸ κόμμα του, τὸν πρίγκηπα ντὲ Κοντὲ καὶ μένα τὴν ἴδια, ὁ ἠλίθιος!... Μὰ θὰ εἶμαι...

. . . . . .

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα κατασκοπεύοντας, ἂν καὶ δὲν ἦταν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ βασιλέως παρὰ μόνο ἡ Μαρία Στοῦαρτ κι' ὁ καρδινάλιος. Μὰ οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἔδωσε τὸ φάρμακο στὸ Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Παρέ, ἀποκοιμήθηκε γαλήνια.

Ὅλα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, βυθίστηκαν στὴ σιωπή. Ὁ καρδινάλιος, καθισμένος, ἦταν παραδομένος σὲ σκέψεις. Ἡ Μαρία, γονατισμένη, προσευχόταν...

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀποσύρθηκε τότε στὰ διαμερίσματά της, γιὰ νὰ σκεφθῆ κι' ἐκείνη, ὅπως ὁ καρδινάλιος.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ, ὅταν τελείωσε τὴν προσευχή της, σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸν καρδινάλιο:

—Τίποτε δὲν σᾶς κρατᾶει ν' ἀγρυπνήσετε μαζύ μου, θεῖε μου, γιατί λογαριάζω νὰ μείνω ἐδῶ μέχρις ὅτου ξυπνήσει ὁ βασιλεύς. Ἡ Νταγιέλ, οἱ γιατροὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας μοῦ φτάνουν, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη. Μπορεῖτε, λοιπόν, ν' ἀναπαυθῆτε λίγο... Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ἂν συμβῆ τίποτε...

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος, ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤρθε καθόλου ὥς τώρα, ἐπειδὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπασχολημένος, μοῦ εἶπε ὅτι πρὶν ἀναταυθῆ θὰ ἔρχόταν νὰ μάθη νέα τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ μ' εὕρισκε ἐδῶ... Μά νά, μεγαλειοτάτη... Ἀκούω τὰ βήματά του...

— Ὤ! Ἂς μὴ κάνει θόρυβο! φώναξε ἡ Μαρία, τρέχοντας νὰ εἰδοποιήση τὸ Σημαδεμένο.

Ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ μπῆκε πράγματι κατάχλωμος καὶ καταταραγμένος. Χαιρέτησε τὴ βασίλισσα μά, μέσα στὴν ταραχή του, δὲν ρώτησε καθόλου γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ βασιλέως. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἀδελφό του, τὸν ὁποῖο πῆρε κατὰ μέρος κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο.

—Μιὰ τρομερὴ εἴδησις! τοῦ εἶπε.

—Τί τρέχει λοιπόν;

—Ὁ κοντόσταυλος Μονμορανσὺ ἐγκατέλειψε τὸ Σαντγὺ μαζὺ μὲ χίλιους πενταχόσους ἄνδρες... Αὔριο θὰ βρίσκεται μπρὸς στὶς πύλες τῆς Ὀρλεάνης μαζὺ μὲ τὸ στράτευμά του... Θέλει νὰ σώση τὸν ἀνεψιό του...

—Εἶνε τρομερό, πράγματι! εἶπε ὁ καρδινάλιος. Ὁ γερο-καρδινάλιος εἶνε σίγουρα συνεννοημένος μὲ τὴ βασιλομήτορα... Καὶ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἐναντίον αὐτῆς τῆς γυναίκας;

—Δὲν εἶνε ἀκόμα ἡ στιγμὴ νὰ δράσουμε ἐναντίον της, εἶπε ὁ Σημαδεμένος. Τώρα πρέπει νὰ δράσουμε γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας. Τί πρέπει νὰ κάνουμε;...

—Νὰ πᾶτε μὲ τοὺς δικούς μου πρὸς συνάντησιν τοῦ κοντοσταύλου.

—Καὶ ὁ βασιλεὺς τί κάνει; ρώτησε ὁ Γκίζ.

—Εἶνε πάντοτε πολὺ ἄσχημα, ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος. Μὰ ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, ὁ ὁποῖος ἦρθε ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνη, κατόπιν προσκλήσεως τῆς βασιλίσσης, ἐλπίζει πὼς θὰ τὸν σώση αὔριο τὸ πρωΐ, κάνοντας μιὰ τολμηρή, μιὰ ἀναγκαία ἐγχείρησι, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ἔχη εὐτυχῆ ἀποτελέσματα. Νὰ εἶστε ἐδῶ στὶς ἐννέα, ἀδελφέ μου, γιὰ νὰ ὑποστηρίξετε τὸν Ἀμβρόσιο, ἐν ἀνάγκῃ.

—Βέβαια! εἶπε ὁ Σημαδεμένος. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ τελευταία μας ἐλπίς. Ἡ ἐξουσία μας θὰ σβύση, ἂν πεθάνη ὁ Φραγκίσκος Β. Ἀλήθεια, πόσο θὰ τρομάζαμε τὸν κοντόσταυλο, ἂν τοῦ στέλναμε τὸ κεφάλι τοῦ ἀνεψιοῦ του Κοντέ. Θὰ ἀπισθοχωροῦσε χωρὶς ἄλλο, μόλις θὰ τὸ ἔθλεπε...

—Ναί, θὰ ἦταν περίφημο αὐτό! εἶπε ὁ καρδινάλιος σκεπτικός.

—Μὰ αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ πρωθυπουργὸς Ὀπιτάλ μᾶς ἐμποδίζει...

—Μά, μπορεῖτε, μοῦ φαίνεται, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς του νὰ ἔχουμε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ βασιλέως... εἶπε ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης. Ἔτσι ἡ ἐκτέλεσις θὰ γίνη αὔριο τὸ πρωΐ, πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Μονμορανσύ...

—Δὲν θὰ ἦταν, βέβαια, νόμιμο, ἀπάντησε ὁ Σημαδεμένος, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΕΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ
"Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ"
ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ—ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ-ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ-ΤΟ ΦΛΟΓΕΡΟ, ΤΟ ΠΕΡΙΠΑΘΕΣ, ΤΟ ΣΤΟΡΓΙΚΟ, ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΟ ΦΙΛΙ
Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ
"Οσοι ἔχετε σφρῖγος, νειάτα, πόθους, ὅσοι ἀγαπᾶτε, ὅσοι πιστοὶ τοῦ ἔρωτος, διαβάστε «Τὴν Τέχνην τοῦ Φιλιοῦ».
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»